USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Bohuslava Hnízdila v právní věci žalobce: **Ing. J. H.**, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení, pracoviště Hradec Králové**, se sídlem Slezská 839/16, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalované č. j. 3408 - 6311 - 9.1.2008 - 71431 - 28/07 - BX ze dne 9. 1. 2008, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30 Ad 2/2010 - 53 ze dne 24. 2. 2010,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Okresní správa sociálního zabezpečení Jičín (dále jen „OSSZ“) rozhodla dne 22. 10. 2007 o žádosti žalobce o prodloužení výplaty nemocenského pojištění po uplynutí podpůrčí doby (§ 15 odst. 5 zákona č. 54/1956 Sb., o nemocenském pojištění zaměstnanců, v platném znění) tak, že se žalobci výplata nemocenského prodlužuje do 31. 3. 2007. Proti tomuto rozhodnutí OSSZ podal žalobce odvolání, které žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím zamítla.

Rozhodnutí žalované napadl žalobce žalobou ke Krajskému soudu v Hradci Králové. Žalobce jednak namítal způsob, jakým mu bylo napadené správní rozhodnutí doručováno, a dále měl za to, že správní orgány dostatečně nezjistily skutkový stav věci. Žalobce zejména tvrdil, že jeho zdravotní stav byl lékařkou posudkové služby posouzen účelově, a to na pokyn OSSZ.

Krajský soud konstatoval, že je nesporné, že správní orgány v uvedené věci rozhodovaly o návrhu žalobce na poskytování nemocenského po uplynutí podpůrčí doby podle § 15 odst. 5 zákona o nemocenském pojištění zaměstnanců, v platném znění. Ze znění tohoto ustanovení („*nemocenské může být poskytováno i po uplynutí podpůrčí doby, jestliže* ...“) krajský soud dovodil, že nemocenské vyplácené po uplynutí podpůrčí doby má charakter nenárokové dávky nemocenského pojištění, která je ze soudního přezkumu

vyloučena podle § 70 písm. f) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s."), ve spojení s § 78 odst. 2 písm. b) zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Krajský soud navíc shledal žalobu nepřípustnou i z důvodu vymezeného v § 70 písm. d) s. ř. s., neboť napadené rozhodnutí je rozhodnutím, jehož vydání závisí výlučně na posouzení zdravotního stavu osob a neznamená samo o sobě právní překážku výkonu povolání, zaměstnání nebo podnikatelské, popřípadě jiné hospodářské činnosti, přičemž v tomto případě zákon nestanoví jinak. Krajský soud tedy v záhlaví označeným usnesením žalobu odmítl pro její nepřípustnost dle § 68 písm. e) s. ř. s. ve spojení s § 48 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Rozhodnutí krajského soudu žalobce (dále jen „stěžovatel") napadl kasační stížností. V tomto svém podání namítal, že 1) ve věci nebylo nařízeno jednání, 2) soud nevycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu, 3) odmítnutí žaloby i postup soudu jsou zjevně nezákonné - soud postupoval v rozporu s § 74 odst. 1 s. ř. s. vzhledem k tomu, že žalované neuložil, aby předložila správní spisy a 4) žalobci nebylo napadené usnesení krajského soudu řádně a účinně doručeno. Dále žalobce vznesl námitku podjatosti proti soudcům senátu 30 Ad Krajského soudu v Hradci Králové. Námitku neúčinnosti doručení a námitku podjatosti Nejvyšší správní soud již posoudil v usnesení ze dne 4. 8. 2010, č. j. Nao 40/2010 - 71, přičemž konstatoval, že napadené usnesení krajského soudu bylo stěžovateli doručeno řádně, a námitku podjatosti odmítl.

Krajský soud stěžovatele usnesením ze dne 27. 9. 2010, č. j. 30 Ad 2/2010 - 78, vyzval, aby ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení předložil písemnou plnou moc zástupce, který jej bude v řízení o kasační stížnosti zastupovat, a doplnil kasační stížnost ve dvou vyhotoveních o údaj, z jakých důvodů usnesení krajského soudu napadá. Současně byl stěžovatel poučen, že nevyhoví-li této výzvě, může Nejvyšší správní soud jeho kasační stížnost odmítnout. Dne 15. 11. 2010 stěžovatel doručil krajskému soudu podání, v němž žádal, aby mu předseda senátu přiznal osvobození od soudních poplatků a aby mu ustanovil zástupce z řad advokátů. Stěžovatel dále požadoval, aby mu krajský soud „z vážných důvodů", které blíže nespecifikoval, prodloužil lhůtu k doplnění kasační stížnosti o další měsíc.

Dne 3. 1. 2011 pak stěžovatel Nejvyššímu správnímu soud doručil podání, v němž žádá o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a to v zájmu právní jistoty a opatrnosti.

Dříve, než Nejvyšší správní soud přistoupil k věcnému posouzení kasační stížnosti, bylo na něm zhodnotit, zda toto podání splňuje veškeré formální požadavky na něj kladené. Kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a osobou k tomu oprávněnou (§ 102 s. ř. s.). Stěžovatel však není zastoupen advokátem, i když v řízení o kasační stížnosti je toto zastoupení povinné.

Podle § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie. Povinné zastoupení advokátem - případně vlastní vysokoškolské právnické vzdělání stěžovatele - je přitom obligátní podmínkou řízení o

kasační stížnosti, bez jejíhož splnění nelze v řízení pokračovat. Nedoložení plné moci k zastupování stěžovatele v řízení o kasační stížnosti je však odstranitelným nedostatkem podmínek řízení. V souladu s tím postupoval i krajský soud, který stěžovatele usnesením ze dne 27. 9. 2010, č. j. 30 Ad 2/2010 - 78, vyzval k předložení písemné plné moci zástupce, který jej bude v řízení o kasační stížnosti zastupovat, k čemuž mu určil lhůtu jednoho měsíce od doručení této výzvy. V této lhůtě však stěžovatel plnou moc udělenou jím zvolenému zástupci nepředložil.

Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatel poté, co uplynula lhůta pro předložení plné moci, požádal soud o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Jak již však vyplývá ze shora uvedeného, stalo se tak až po uplynutí lhůty, v níž měl své zastoupení doložit. Měsíční lhůta pro doložení plné moci advokátovi přitom vyplývá z § 106 odst. 3 s. ř. s. a zdejší soud ji má v nyní posuzované situaci za přiměřenou.

Ze shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele odmítá podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

Vzhledem k bezodkladnosti rozhodnutí o kasační stížnosti poté, co Nejvyšší správní soud obdržel návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud samostatně o žalobcově návrhu na přiznání odkladného účinku nerozhodoval.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. února 2011

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně
senátu